

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Tomáše Kocourka, v právní věci

žalobce: **S. B.**, narozen X,
státní občan A. republiky
bytem P. D., P.
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
se sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2015, č. j. MV-102965-4/SO-2015,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2015, č. j. MV-102965-4/SO-2015, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2015, č. j. MV-102965-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-7029-5/TP-2015, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona účinného ke dni podání žádosti č. 101/2014 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalobce v žalobě namítl, že odůvodnění usnesení ministerstva ze dne 17. 6. 2015 je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť zcela ignoruje jeho argumentaci. Žalobce ke své žádosti připojil průvodní dopis, ve kterém odůvodnil, proč je oprávněn podat žádost přímo na území, přestože zde pobývá na základě povoleného přechodného pobytu. Argumentaci doplnil dne 21. 5. 2015 a připojil vyjádření ministerstva. S tím se ministerstvo nijak nevypořádalo.
3. Ke své argumentaci žalobce uvedl, že je pravdou, že přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU není uveden v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ale jedná se o opomenutí zákonodárce. Správní orgány tuto mezeru překlenují tak, že na základě výkladu účelu zákona se přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU považuje za rovnocenný pobytu dlouhodobému. Děje se to například při aplikaci § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále tvrdí, že obě výše uvedené námitky uplatnil už ve svém odvolání, přičemž žalovaná na ně reagovala v jediném odstavci, a pouze uvedla, že tato argumentace se vztahuje na zcela odlišný případ, a to případ dítěte narozeného na území, kterému je ze zákona přiznáno povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu při splnění tam stanovených podmínek. Podle žalobce žalovaná neuvedla jedinou konkrétní úvahu, na základě které by žalobce mohl pochopit, proč odmítla jeho odvolací námitky.
5. Žalobce rovněž namítl, že trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců představuje pobytový titul, kterým byla implementována směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Z jejích čl. 1 písm. a) a čl. 7 odst. 1 a 3 vyplývá, že stanoví podmínky, které musí žadatel o pobyt splnit, a ukládá členským státům povinnost při splnění těchto podmínek trvalý pobyt udělit. Neposkytuje členským státům žádný prostor pro zpřísnování podmínek pro povolení pobytu způsobem, jak to učinila žalovaná, totiž že povolení k trvalému pobytu podmiňuje tím, aby žalobce cestoval do domovského státu a žádost podal osobně na zastupitelském úřadu. Ustanovení čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/109/ES podmínky podání žádosti vymezuje velmi stručně, ale jasně stanoví, že žadatel má podat žádost u příslušných orgánů členského státu, ve kterém pobývá, což je věcně příslušný orgán, tedy podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo. Žalobce ministerstvu žádost osobně podal a požadavkům směrnice 2003/109/ES plně dostál. Směrnice 2003/109/ES neumožňuje takový výklad, který by členským státům dával možnost požadovat po žalobci, aby žádost podával v zahraničí na zastupitelském úřadu.
6. Podle žalobce musí aplikace práva orgány veřejné moci sledovat rozumný cíl ve veřejném zájmu. Požadavek, aby žalobce podal žádost na zastupitelském úřadu, je čistě formalistický a rozumný cíl ve veřejném zájmu nesleduje.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě pouze stručně uvedla, že odkazuje na část III. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž jsou podle ní vypořádány námitky, které jsou uplatněny v žalobních bodech. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
8. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 5. 2015 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Kromě dalších náležitostí byl přílohou žádosti rovněž průvodní dopis, ve kterém žalobce obdobně jako v žalobě odůvodňuje, proč je oprávněn podat žádost na území. K tomuto průvodnímu dopisu žalobce následně dodal vyjádření ministerstva v jiné věci. V něm je mimo jiné uvedeno: „*I přes skutečnost, že ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu [cizinců] explicitně nestanovuje postup v případě, kdy zákonný zástupce je držitelem povolení k přechodnému pobytu, je nezbytné toto ustanovení analogicky aplikovat i na tyto případy. Se zřetelem k tomu za narozené dítě, které není občanem Evropské unie, může zákonný zástupce (tj. v daném případě matka) ve lhůtě do 60 dní od narození dítěte, podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců. K takové žádosti postačuje předložit náležitosti uvedené v § 89 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.*“
10. Usnesením ze dne 17. 6. 2015 ministerstvo řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavilo, neboť žalobce nebyl podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území. V jeho odůvodnění uvedlo, že podle tohoto ustanovení se podává žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvu, pokud žadatel na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je možné podat též na zastupitelském úřadu. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU s platností od 29. 10. 2009. Dne 6. 10. 2014 požádal o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU a dne 15. 1. 2015 byla tato žádost zamítnuta (rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2015). Dne 22. 10. 2014 požádal žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tato žádost byla zamítnuta dne 12. 1. 2015 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2015). Dne 14. 1. 2015 bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti přechodného pobytu, přičemž ke dni vydání usnesení ze dne 17. 6. 2015 nebylo toto řízení skončeno. Podle ministerstva je povolení k přechodnému pobytu pobytový titul, který neopravňuje svého držitele k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců ministerstvu na území. Tento pobyt podle ministerstva nelze považovat za pobyt ve smyslu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a nelze jej zaměňovat s dlouhodobým vízem, ani s povolením k dlouhodobému pobytu, neboť ačkoliv obě povolení opravňují k přechodnému pobytu na území, jedná se o dva odlišné pobytové tituly upravené v různých částech zákona o pobytu cizinců, k jejichž vydání je nutné splnění odlišných podmínek.
11. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které obsahovalo dvě odvolací námitky. Jednak žalobce uvedl, že se ministerstvo v odůvodnění nevypořádalo s jeho argumentací, a tím došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Vedle toho zopakoval svou argumentaci stran § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a to, že přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je třeba považovat za rovnocenný pobytu dlouhodobému.
12. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla. Kromě rekapitulace skutkového stavu, průběhu správního řízení a odvolacích důvodů v jeho odůvodnění mimo jiné uvedla, že žalobce byl od 18. 7. 2009 do 4. 10. 2010 manželem státní občanky ČR, a právě z tohoto důvodu měl postavení rodinného příslušníka občana EU. V době podání žádosti o trvalý pobyt však žalobce již manželem občanky EU nebyl, a nesvědčilo mu tak ani postavení rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žádost o povolení k trvalému pobytu podal žalobce podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na úředním formuláři určeném pro občany zemí stojících mimo EU. K námitce žalobce týkající se výkladu a aplikace § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že jeho argumentace se vztahuje na zcela odlišný případ, a to případ dítěte narozeného na území, kterému je ze zákona přiznáno povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu při splnění zákonem stanovených podmínek.

13. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

14. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.

15. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

16. Ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyjmenovává případy, ve kterých může být žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na území ministerstvu. Mezi žalovanou a žalobcem není sporné, že ve zde uvedeném výčtu pobytů není zmíněn přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU. Mezi účastníky ale je sporné, zdali měly ministerstvo a žalovaná pod uvedenými druhy pobytových oprávnění uvedenými v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozumět rovněž přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU.

17. Žalobce správně poukazuje na skutečnost, že právní úprava trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců transponuje směrnici 2003/109/ES. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že instituty trvalého pobytu a postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta jsou vzájemně provázány a § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat za použití nepřímého účinku směrnice 2003/109/ES (rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29). Ze směrnice 2003/109/ES vyplývá, že je-li splněna podmínka pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu a žadatel předložil doklad o příjmech, zdravotním pojištění, eventuálně o splněných integračních opatřeních, cestovní doklad a doklad o přiměřeném ubytování, má členský stát povinnost přiznat postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Jinými slovy *„pokud státní příslušníci třetích zemí splní podmínky a dodrží postupy upravené v této směrnici, mají nárok na přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jakož i další práva, která vyplývají z přiznání tohoto právního postavení“* (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 4. 2012, C-508/10, ve věci Evropská komise vs. Nizozemsko, bod 68). V projednávané věci jde však o interpretaci a aplikaci procesních pravidel.

18. Článek 7 odst. 1 směrnice 2003/109/ES skutečně, jak správně tvrdí žalobce, vymezuje podmínky podání žádosti velmi stručně. Toto ustanovení mimo jiné stanoví, že za účelem získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podá dotýčný státní příslušník třetí země žádost u příslušných orgánů členského státu, ve kterém pobývá. Příslušnost orgánů ČR v těchto věcech pak stanoví zákon o pobytu cizinců. V souladu s § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozhoduje o povolení k trvalému pobytu ministerstvo. Toto ustanovení však není možné vykládat izolovaně, nýbrž je třeba brát v potaz rovněž § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve kterém ale přechodný pobyt

rodinných příslušníků občanů EU uveden není. Na druhou stranu však soud považuje za nutné zdůraznit, že ve stanovení procesních pravidel pro řízení o přiznání dlouhodobě pobývacího rezidenta nejsou členské státy neomezené. Z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že „systém procesních pravidel upravující posuzování žádostí o získání právního postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta by se neměl stát prostředkem k omezování výkonu práva pobytu“ (rozsudek ve věci Evropská komise vs. Nizozemsko, bod 71) a že „[v] souladu se zásadou proporcionality, která je součástí obecných zásad unijního práva, musí být [...] prostředky zavedené vnitrostátní právní úpravou, která provádí směrnici 2003/109, s to uskutečnit cíle sledované touto právní úpravou a nesmí překročit rámec toho, co je nezbytné k jejich dosažení“ (rozsudek ve věci Evropská komise vs. Nizozemsko, bod 75). Hlavním cílem je přitom v případě směrnice 2003/109/ES „integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou trvale usazeni v členských státech.“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 2. 9. 2015, C-309/14, ve věci CGIL a INCA, bod 21). Integrace státních příslušníků třetích zemí je přitom v systému směrnice 2003/109/ES obecným pravidlem a výjimky z něj musí být vykládány restriktivně (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 24. 4. 2012, C-571/10, ve věci Kamberaj, bod 86).

19. Ministerstvo a žalovaná se proto měly zabývat tím, zdali za účelem uskutečňování cílů směrnice 2003/109/ES bylo možné přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU v případech, kdy cizinec již rodinným příslušníkem občana EU není, podřadit pod některý z pobytových oprávnění uvedených v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nebo nikoliv.
20. Skutečnost, že se text § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 o přechodném pobytu rodinných příslušníků občanů EU nezmiňoval, je odůvodněno tím, že zákon o pobytu cizinců vycházel z oddělenosti pobytových režimů občanů třetích zemí na straně jedné (směrnice 2003/109/ES) a rodinných příslušníků občanů EU na straně druhé [směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“)]. Zákon o pobytu cizinců pak v mnoha ohledech nepamatoval na případy, kdy určitá osoba přestala být rodinným příslušníkem občana EU, a nevztahovala se tak na ni osobní působnost směrnice č. 2004/38/ES, avšak zároveň nesplňovala podmínky pro zachování pobytu (srov. § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Přesun bývalých rodinných příslušníků zpět do právního režimu občanů třetích zemí byl pak spojen s právními i praktickými obtížemi, a to i u těch osob, které na území pobývaly déle než 5 let a jako občané třetích zemí mohly – za jinak splněných podmínek – žádat o přiznání statusu dlouhodobě pobývacího rezidenta (povolení k trvalému pobytu). Na toto reagoval zákonodárce novelou zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb. Současné platná a účinná úprava, která však na situaci žalobce nedopadá, neboť rozhodnutí ministerstva bylo vydáno již 17. 6. 2015, tedy před účinností zákona č. 222/2017 Sb., výslovně stanoví, že cizinec může po ukončení přechodného pobytu požádat o dlouhodobý nebo přechodný pobyt (§ 87f odst. 5). Výslovně se doba přechodného pobytu započítává pro účely trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců (§ 68 odst. 2) a takový cizinec zároveň může požádat o trvalý pobyt na území (§ 69 odst. 5). Ačkoliv tyto změny formálně nastaly až účinností zákona č. 314/2015 Sb., to je od 18. 12. 2015, ministerstvo a žalovaná se měly také z tohoto důvodu zabývat otázkou, zda možnost žalobce podat žádost o trvalý pobyt na území nevyplývala také z přímého nebo nepřímého účinku směrnice 2003/109/ES, již dříve, před účinností zákona č. 314/2015 Sb.

21. Vedle toho musí soud dát za pravdu žalobci v tom, že ani ministerstvo, ani žalovaná adekvátním způsobem nereagovaly na jeho argumentaci stran toho, že se ve správní praxi za „povolení k dlouhodobému pobytu“ ve smyslu § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců považuje rovněž přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU. Tuto argumentaci žalobce uplatnil jak v rámci prvoinstančního řízení, tak v rámci řízení odvolacího a za účelem její podpory přiložil vyjádření ministerstva vydané v jiné věci. Ministerstvo tuto argumentaci žalobce v odůvodnění usnesení ze dne 17. 6. 2015 zcela přehlédlo. Žalovaná pak k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí jen lakonicky poznamenala, že *„se vztahuje na zcela odlišný případ, a to případ dítěte narozeného na území, kterému je ze zákona přiznáno povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu při splnění tam stanovených podmínek.“* Podle § 68 odst. 3 správního řádu má správní orgán, tedy i žalovaná jako odvolací správní orgán, povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí uvést informaci o tom, jak se vypořádala s námitkami účastníků. Této povinnosti však ani žalovaná nedostála, neboť uvedená věta vůbec nemíří na podstatu žalobcovy argumentace. Jak z vyjádření žalobce v rámci prvoinstančního řízení, tak v rámci odvolacího řízení je zřejmé, že žalobce vůbec nezpochybňuje, že § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dopadá na jiné případy. Podstata jeho námítky spočívá v tom, že jestliže pod pojmem „povolení k dlouhodobému pobytu“ podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve své praxi ministerstvo rozumí i přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU, mělo by obdobným způsobem vykládat i § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. S touto námitkou se však ani ministerstvo, ani žalovaná vůbec nevypořádaly.
22. Odpovědi na výše uvedené otázky měly poskytnout ministerstvo a žalovaná. Jakékoliv úvahy výše naznačeným směrem však jak v usnesení ministerstva ze dne 17. 6. 2015, tak v napadeném rozhodnutí absentují. Ministerstvo a žalovaná se vůbec nezabývaly tím, zda z přímého či nepřímého účinku (eurokonformní výklad) směrnice 2003/109/ES vyplývá povinnost vnitrostátních orgánů vyložit § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců tak, že je rovněž osoba pobývající na území na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, která však již není tímto rodinným příslušníkem, a spadá tedy do osobní působnosti směrnice 2003/109/ES, oprávněna podat žádost o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců na území. Vedle toho se ministerstvo a žalovaná nezabývaly ani tím, zda tento závěr lze dovodit (také, či alespoň) ze správní praxe ve vztahu k § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což byla podstata žalobcových námitek v průběhu celého správního řízení. Ministerstvo a žalovaná tak zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je natolik závažnou vadou řízení, že musí vést k jeho zrušení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil, a to bez nařízení jednání. Vzhledem k tomu, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaná neuvedla dostatečně důvody svého rozhodnutí, nemohl se soud zabývat dalšími žalobními body. Soud přitom zrušil pouze napadené rozhodnutí, neboť vadu nepřezkoumatelnosti je žalovaná v novém řízení schopna odstranit.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů řízení v plné výši. Náklady řízení žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku 3 000 Kč a náhradě nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí

zastoupení a sepis žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je součástí nákladů řízení žalobce i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady řízení žalobce tak celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 160 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)], a to k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. července 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu